

[Poul Møller.]

om den højtærede finansminister ikke rigtig kan forstå det — at forøge produktionen, arbejdet, indsatsen og initiativet i samfundet.

Derfor kan vi meget vel diskutere bundgrænsernes forhøjelse, og under forliget var vi jo rede til at gå langt med bundgrænsernes forhøjelse, men ikke så langt, som den højtærede finansminister ville; han ville, så vidt jeg husker, op på 10.000 kr. som bundgrænse. Men bundgrænseforhøjelsen har jo ikke den effekt på marginalskatten, som proportionalsskattegrænsens forhøjelse har. Men når nu skattebilletterne kommer ud i denne og næste måned, og når man nu har fået klar besked fra finansministeren om, at vi ikke til næste år kan vente nogen skattenedsættelse og nogen forhøjelse af proportionalsskattegrænsen som følge af merværdiafgiftens indførelse, så tror jeg, at man, når vi når frem til 1967, vil se, at proportionalsskattegrænsen efterhånden er blevet så lav i forhold til indkomstniveauet i samfundet, at mange, mange af socialdemokratiets vælgere vil sige: hvis vi skal arbejde mere, hvis vi skal gøre en større indsats i samfundet, må vi have hævet denne proportionalsskattegrænse fra de 22.000 kr. Det er jo kedeligt, at der ikke er penge til det, og det fortæller lidt om, hvorfor vi ikke fik noget forlig; det skal jeg vende tilbage til senere. Der var ingen penge til at nå de skattepolitiske mål, der var opstillet, fordi regeringens økonomiske politik havde sørget for, at man havde suget alt, hvad der kunne suges, uden at der var kommet penge til en skattelettelse.

Den højtærede finansminister polemiserede over for mig på et tema, som jeg synes må være forkert. Han udtalte sig om en bemærkning, jeg kom med i går, om at leve på gæld; jeg kan nu ikke huske, at jeg sagde det sådan, som ministeren gengav det: at det var klogest at leve på gæld; jeg tror, jeg sagde, at erfaringerne havde vist, at man, så længe der var prisstigningsforventning, var tilskyndet til at leve på gæld. Dertil siger finansministeren, at det må jeg være forsigtig med at sige, for det kan stimulere befolkningen til at leve på gæld, når man siger, at det er det klogeste. Jeg tror nok, at de, der lyttede til min tale, vil sige, at det var en advarsel imod,

at vi fortsat indretter det danske samfund sådan, at vi lever på gæld. Skulle det være forkert at sige det i dette folketing? (*Afbrydelse af finansministeren* [Poul Hansen]). Ja men den højtærede finansminister må da selv have hørt det i går, det var det, der var temaet, det var også derfor, jeg kom ind på afbetalingssystemet. Jeg synes ikke, vi kan blive ved med at leve over evne. Men det ulykkelige ved den socialdemokratiske politik i disse 12 år har været, at inflationen har fået et sådant tempo, at det er blevet klogere at gøre gæld og købe et gode med det samme og så bagefter betale dårlige penge for de gode penge, man har fået. Det er ulykken ved den økonomiske politik, og det betyder, at et lands og et folks økonomiske adfærd i det daglige liv gradvis ændres. Vi er alle sammen opdraget af forældre, der har lært os, at vi skulle spare, at vi skulle sikre os at vi havde pengene, før vi købte en ting. Men de, der hører til min generation i hvert fald og til den højtærede finansministers, aldersforskellen er jo ikke så stor, må erkende, at det var ikke det, livet lærte os i efterkrigsårene. Livet lærte os, at man skulle se at sikre sig goderne og så betale efterhånden, fordi pengene blev mindre og mindre værd, i hvert fald så længe vi havde en socialdemokratisk regering.

Jeg vil gerne understrege, at det afgørende er naturligvis ikke vor uenighed her; det afgørende for mig er, at der gang på gang bliver sagt: sådan noget må man ikke sige fra folketingets talerstol.

Bagefter var den højtærede finansminister inde på en anden betragtning i forbindelse med, at jeg havde kritiseret visse dele af overskudspolitikken under hensyn til kompensationsfaktorerne. Hertil sagde finansministeren, at det burde man ikke gøre, for det indeholdt en praktisk anvisning til befolkningen på lønglidning.

Det ærede medlem hr. Baunsgaard var i går inde på et tredje moment i den henseende; det drejede sig om vor kritik af biltolden. Vi burde erindre os, når vi så kraftigt kritiserede et af regeringens lovforslag, at det kunne svække os handelspolitisk. Til dette sidste vil jeg sige, at jeg tror, det ærede medlem kan være enig med mig i, at det kunne regeringen have undgået, hvis den havde fremlagt disse